

Sygn. akt III AUa 819/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Monika Kowalska
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma (spr.) SSA Iwona Łuka-Kliszcz
Protokolant:	st.sekr.sądowy Monika Ziarko

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **Z. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy Z. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 kwietnia 2012 r. sygn. akt VII U 796/11

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 819/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 listopada 2012 r.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie od decyzji z dnia 5 kwietnia 2011 r., którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił wszczęcia postępowania w sprawie wniosku Z. M..

Sąd Okręgowy stwierdził, że bezspornym w sprawie jest, że Z. M., urodzony (...), do dnia 31 grudnia 1998 r. udowodnił łącznie 34 lata, 9 miesięcy i 14 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Do stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy uwzględnił okresu pracy w Zakładzie (...) oraz Usług (...) w N. od 1 stycznia 1993r. do 31 lipca 1994r. na stanowisku operatora urządzeń oczyszczalni ścieków oraz od 1 sierpnia 1994 r. do 31 grudnia 1998r. na stanowisku maszynisty stacji pomp wodociągowych (5 lat, 10 miesięcy i 11 dni). W okresie od 17 sierpnia 1971r. do 31 grudnia 1992r. wnioskodawca pracował w (...) Zakładach (...) w N., w pełnym wymiarze czasu pracy na następujących

stanowiskach: ślusarz, palacz brygadzysta w kotłowni, ślusarz, palacz i mechanik pomp oczyszczalni ścieków. W okresach od 1 czerwca 1982r. do 1 czerwca 1982r., od 26 września 1983r. do 6 października 1983r., od 1 kwietnia 1985r. do 1 kwietnia 1985r., od 1 września 1985r. do 8 września 1985r. , od 1 czerwca 1986 r. do 4 czerwca 1986r. i od 1 października 1986r. do 1 października 1986r. wnioskodawca przebywał na urloпах bezpłatnych. Za bezsporne Sąd Okręgowy uznał nadto, że wnioskodawca wykonując pracę na stanowisku mechanika pomp oczyszczalni ścieków czyścił: tłuszczowniki i piaskowniki, ruszt, zbiorniki i studzienki. Decyzją z dnia 11 lutego 2010 r. organ rentowy oddalił wnioski o przyznanie emerytury w wieku obniżonym wobec ustalenia, że wnioskodawca nie spełnił przesłanki posiadania co najmniej 15 lat stażu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. W dniu 9 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w sprawie sygn. akt VII U 450/10, oddalił odwołanie od decyzji z dnia 11 lutego 2010 r., a Sąd Apelacyjny w sprawie III AUa 1263/10 w dniu 12 stycznia 2011 r. oddalił apelację od w/w wyroku.

Sąd Okręgowy ustalił, że okresy pracy wnioskodawcy od lutego 1976 do kwietnia 1982 r. w kotłowni w charakterze palacza – brygadzysty, od stycznia 1983 r. do maja 1983 r. w charakterze palacza oraz od czerwca 1986 r. do grudnia 1992 r. w oczyszczalni ścieków w charakterze operatora urządzeń oczyszczalni ścieków, nie zostały uwzględnione do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy powyższych ustaleń dokonał w oparciu o zeznania świadków i wnioskodawcy oraz dokumenty z ich akt, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania oraz nie budziła żadnych wątpliwości. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków, ale dające sądowi podstawę jedynie do ustalenia, że wnioskodawca pracował w (...) Zakładach (...) w N. jako palacz brygadzysta w kotłowni, ślusarz, palacz i mechanik pomp oczyszczalni ścieków. Zdaniem sądu nie dały one podstaw do poczynienia ustaleń co do konkretnych okresów faktycznego wykonywania pracy przez wnioskodawcę na poszczególnych stanowiskach, na których był zatrudniony.

Sąd Okręgowy wskazał, że czynności jakie wnioskodawca wykonywał jako mechanik pomp oczyszczalni ścieków, będąc zatrudnionym w (...) Zakładach (...) w N. w okresie od 17 sierpnia 1971r. do dnia 31 grudnia 1992 r. nie są ujęte w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. ani też, w wykazie stanowiącym załącznik do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. Sąd Okręgowy podniósł, że brak jest możliwości ustalenia okresów pracy skarżącego jako palacza i brygadzysty palacza w oparciu o dokumentację osobową pracownika, czy też świadectwa pracy w szczególnych warunkach wobec ich braku. W ocenie Sądu I instancji zeznania świadków zarówno, w sprawie VII U 450/10 jak i w niniejszej, nie pozwalają przyjąć czasookresu wykonywania pracy, podanego przez skarżącego w odwołaniu. Świadkowie nie wskazali także konkretnych okresów zatrudnienia wnioskodawcy w kotłowni oraz daty jego przeszerogowania do warsztatu na stanowisko ślusarza.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy powołując się na art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 oraz art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43) uznał, że nawet gdyby uznać iż zeznania złożone w sprawie potwierdziły okresy zatrudnienia wnioskodawcy w charakterze palacza i brygadzysty palacza, to i tak wnioskodawca nie spełniałby warunku legitymowania się co najmniej 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Z tego względu Sąd I instancji orzekł jak w sentencji na zasadzie

art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca wnosząc o jego zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Skarżący zarzucił, że wyrok został wydany w wyniku postępowania dowodowego przeprowadzonego w niepełnym zakresie, a to z uwagi za bezzasadne oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań niektórych świadków. Wnioskodawca zarzucił nadto, że Sąd Okręgowy nieprawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy jako niewystarczający dla przyjęcia 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny, zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Istota sporu zatem w niniejszej sprawie dotyczy kwestii, czy wnioskodawca spełnia przesłanki określone w art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), w szczególności czy legitymuje się 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił, iż wnioskodawca nie przedłożył ani nowych dowodów ani nie ujawnił okoliczności pozwalających na zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Sąd bowiem uznał, że wnioskodawca nie wykazał ażeby świadczył pracę w szczególnych warunkach przez co najmniej okres 15 lat. Sąd Apelacyjny w całości podziela zarówno ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne Sądu Okręgowego. Przeprowadzone przez tenże Sąd postępowanie dowodowe nie dało podstawy do przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku. Wskazać bowiem należy, że brak jest możliwości ustalenia trwania okresu jego zatrudnienia na stanowisku palacza i brygadzysty palacza. Złożone w niniejszej sprawie, jak i w postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym, sygn. akt VII U 450/10 zeznania, jak również przedłożona dokumentacja osobowa świadków i wnioskodawcy, w żaden sposób nie pozwalają określić ram czasowych zatrudnienia wnioskodawcy na powyższych stanowiskach. Ponadto wykluczone jest zaliczenie okresu pracy na stanowisku ślusarza oraz operatora urządzeń oczyszczalni ścieków (mechanika pomp ścieków), gdyż nie zostały one wymienione w wykazie stanowisk, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a zatem nie mogą one zostać zaliczone do stażu pracy w warunkach szczególnych. Sprawia to, że wnioskodawca nie spełnia wymogu legitymowania się co najmniej 15 letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych. W tej sytuacji za bezzasadny jawi się zatem podniesiony przez wnioskodawcę zarzut, jakoby Sąd Okręgowy „niesłusznie” ocenił w sprawie materiał dowodowy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. sygn. akt II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655 ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy właściwie skoncentrował materiał dowodowy, który ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia. Wszechstronnego, a więc polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z tego względu Sąd Apelacyjny uznał, że uzupełnione postępowanie dowodowe nie pozwoliło na zmianę dotychczasowego stanowiska. Zeznania świadków nie charakteryzowały się bowiem na tyle wysokim stopniem prawdopodobieństwa, by zastąpić zaświadczenie pracodawcy o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Zeznania były bowiem obarczone taką rozbieżnością, co do faktów będących przedmiotem sporu, tj. okresu zatrudnienia wnioskodawcy na poszczególnych stanowiskach, iż nie mogły stanowić miarodajnej podstawy ustaleń w sprawie.

Sąd Apelacyjny za bezzasadny uznał zarzut wnioskodawcy w przedmiocie pominięcia przez Sąd Okręgowy dowodu z zeznań niektórych świadków. Sąd I instancji na rozprawie w dniu 21 września 2011r. oddalił jedynie wniosek dowodowy na okoliczność charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w Oczyszczalni (...), gdyż nie było to w sprawie sporne, a zatem prowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie byłoby całkowicie zbędne.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 listopada 2001 r. sygn. akt II UKN 598/00, OSNP 2003/17/419 stwierdził, iż o uprawnieniu do emerytury na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) decyduje łączne spełnienie przez pracownika wszystkich warunków określonych w tym przepisie, a nie jego przekonanie, że charakter lub warunki pracy wystarczają do uznania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach.

W tym stanie rzeczy podniesione w apelacji zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, ujawnione przez wnioskodawcę okoliczności oraz dowody nie dały podstawy do przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku. Z tego względu orzeczono jak w sentencji na zasadzie art. 385 k.p.c.